

Hun sagde de sidste Ord, idet hun saae paa ham med et dvælende Blik uden at give ham Haanden. Præsten betragtede hende med store, uroligt bønfoldende Øjne. Han kunde ikke faa sig selv til at tro, at det var Alvor, og fortvivlede ved Tanken om, at de skulde skilles paa den Maade.

„Frøken Abildgaard!“ bad han og gik efter hende.

Da vendte hun sig om og udbrød med Hefthighed:

„Jeg bad Dem om ikke at følge mig!“ —

Oppe i Havesalen var de elektriske Kroner og Lamper imidlertid bleven tændt. Gennem de aabne Verandadøre faldt det hvide Maskinlys ud over den forreste Plæne og brød grelt ind i Havens Sommernatsdæmring.

Paa Verandatrappen stod Fru Bertha og spejdede efter Jytte. Det var blevet sagt hende, at hun var gaaet ud sammen med Pastor Gaardbo. Karsten From var kommen, og det havde gjort hende lidt urolig. Den uforfærdede Kunstner havde den foregaaende Dag ved Skovfesten forestillet sig for Jægermesteren og Fru Vilhelmine, der begge var bleven meget indtagne af hans Elskværdighed. Ganske af sig selv havde han tilbudt at indfinde sig her i Aften med sin Guitar for at underholde Enslev og de andre Gæster.

Da Jytte opdagede sin Mor, sagtnede hun sin Gang, og da de mødtes nedenfor Trappen, forklarede hun, at hun havde spaseret sig en Tur.

„Men du ser saa træt ud! . . . Og hvor er dine Hænder kolde!“

„Ja, jeg er kommen til at fryse lidt. Jeg er ogsaa træt. Jeg tror, jeg vil gaa i Seng med det samme.“

„Det skulde du virkelig gøre. Jeg gaar ogsaa snart op. Her er jo ikke synderlig hyggeligt.“

For at undgaa at komme gennem Stuerne gik Jytte hen til Indgangen i Gavlen, hvorfra hun kunde naa op til sit Værelse uden at blive set.

Fru Bertha blev staaende og fulgte hende med Øjnene. Hun havde forundret sig lidt over at træffe hende alene. Det var hende ikke muligt at blive klog paa, om der virkelig var noget mellem Jytte og Pastor Gaardbo. Baade John og Vilhelmine havde talt